

Књига пророка Данила — педесет седми број

Откривање пророчких тајни Откривења: путовање кроз пророчанства о последњем времену

Jeff Pippenger

2024-01-21

Сви пророци говоре о свршетку света, и сва пророчанства се састају и завршавају у књизи Откривења. У књизи Откривења наставља се иста линија као у књизи пророка Данила, јер су то иста књига. Сва ова пророчка начела била су чврсто изложена у претходним чланцима. У књизи Откривења обавештени смо да непосредно пре него што се време милости затвори постоји пророчанство које је било запечаћено, а које се распечаћује. Ови чланци излажу пророчке елементе повезане с поруком у књизи Откривења која се сада распечаћује. Порука није једна издвојена пророчка истина, и сваки елемент поруке који се распечаћује спада у категорију Откривења Исуса Христа.

Порука се отпечаћује непосредно пре завршетка времена милости, када је „време близу“. Књиге Данила и Откривења, у повезаности са коментаром из списка Духа пророштва, веома су одређене у погледу процеса повезаног са отпечаћивањем пророчке поруке. Лав из племена Јудина јесте Онај који извршава отпечаћивање, и када то чини, Он примењује уређен метод за излагање поруке. Он прима поруку од Оца, који је представљен као Онај који држи Библију запечаћену са седам печата. Лав из племена Јудина, који је такође корен Давидов и Јагње које је заклано, узима књигу од Оца и уклања печате.

Исус потом даје поруку Гаврилу, који, заједно с другим анђелима, преноси поруку пророку који записује поруку и шаље је црквама. Када дође време да се пророчка порука отпечати, отварање пророчке поруке производи тростепени процес испитивања, који испитује оне унутар црква који су циљна публика пророковог списка, и на основу појединачног одговора тих чланова цркве, они одређују да ли припадају једном од два разреда. Они који прихватају умножено знање које је произведено поруком која је отпечаћена, препознају се као „мудри“, а они који га не прихватају Даниило означава као „зле“, а Матеј као „луде“.

Сви ови чиниоци повезани са разоткривањем коначне пророчке тајне обрађени су и наглашени у деветом стиху седамнаесте главе Откривења, јер он указује на један елемент Откривења Исуса Христа који ће ставити на пробу две класе богослужитеља. То чини тиме што показује да ће поруку која следи након знака упозорења у том стиху разумети „мудри“.

И ово је ум који има мудрост. Седам глава јесу седам гора, на којима жена седи. И јесу седам царева: пет их је пало, и један јесте, а други још није дошао; и када дође, треба да остане за кратко време. И звер која беше, и није, и сама је осми, и од седморице је, и иде у пропаст. Откривење 17:9–11.

„Ум који има мудрост“ јесте ум „мудрих“. „Мудри“ разумеју умножавање знања, а умножавање знања које је представљено непосредно после пророчког обележја, које указује

на истину коју ће мудри разумети, а безбожни одбацити, јесте истина повезана с царствима библијског пророштва изложеним у стиховима који следе. Ти стихови представљају последњи приказ царстава библијског пророштва, а оно што је запечаћено откривено у последњим данима јесте да је тих осам царстава такође било представљено у првом приказу царстава библијског пророштва у другој глави књиге пророка Данила.

Откривење истине потврђује ограничено гледиште о царствима библијског пророштва које је сачињавало један од Милерових драгуља, али је оно сијало десет пута јаче, јер поседује много више истине него што су Милерити разумели са своје ограничене историјске тачке гледишта, и представља пробу, као што је представљена бројем „десет“, и опомињућим светиоником уводног упозорења „овде је ум који има мудрост“, пророчки протумаченог као: следећа истина ће испитати цркве којима је упућена порука која се распечаћује непосредно пре завршетка времена милости.

У Откривењу седамнаестом Јован је био однесен у пустињу од хиљаду двеста и шездесет година папске таме. Био је постављен на сам крај тог раздобља, 1798. године, што је истоветна историја у коју је био постављен у Откривењу тринаестом.

И стадох на песку морском, и видех звер како излази из мора, који имаше седам глава и десет рогова, и на роговима његовим десет круна, а на главама његовим име хуле.
Откривење 13:1.

„Песак морски“ представља 1798. годину, јер он представља историјско становиште са којег је Јовану показано папство (звер из мора) у прошлом времену, а Сједињене Државе (звер из земље) како излазе, и најзад како говоре као аждаја приликом ускоро долазећег закона о недељи. Затим звер из земље приморава свет да прихвати „лик звери“, који би говорио и спроводио недељно законодавство над целим светом.

„У време када је Папство, лишено своје снаге, било приморано да одустане од прогонства, Јован је видео нову силу како се подиже да понови глас аждаје и настави исто сурово и богохулно дело. Ова сила, последња која ће заратити против цркве и закона Божјег, представљена је звери са јагњећим роговима. Звери које су јој претходиле изашле су из мора; а ова је изашла из земље, представљајући миран успон народа који је симболизовала — Сједињене Државе.“ *Signs of the Times*, February 8, 1910.

Јован је одведен на исту историјску тачку гледишта да би у седамнаестом поглављу примио завршно представљање царстава библијског пророштва. Стојећи на тој тачки гледишта, царства су му представљена. Најпре му се ставља до знања да звер управља и црквом и државом, јер она седи не само на седам глава, него и на седам гора. То што велика блудница седи на њој показује да је она та која јаше звер, а онај ко јаше звер јесте онај ко управља звери.

И жена коју си видео јесте онај велики град, који царује над царевима земаљским.
Откривење 17:18.

Реч „царствује“ значи држати и владати над. Јахач влада над звери тако што држи узде. Папство влада над седам глава, а такође и над седам гора. У другој глави Књиге пророка Данила, Данило обавештава Навуходоносора да је он „глава“ од злата. У седмој глави Књиге пророка Исаије, „глава“ је такође цар, престоница или царство.

Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Резин; а за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити тако да више не буде народ. И глава Јефрему јесте Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако не будете веровали, заиста се нећете одржати. Исаија 7:7, 8.

Папство, које је жена што јаше звер, влада над свим царевима земаљским. Ти цареви су представљени као „десет царева“, који су змајска сила последњих дана. То су цареви с којима блудница Тирова чини блуд. Тих „десет царева“ било је приморано да прихвати власт папства, али први цар међу тих десет царева јесу Сједињене Државе. Стога су Сједињене Државе такође представљене Ахавом, царем десет северних племена Израилевих. Број „седам“ представља „потпуност“, и када је папство приказано како царује над царевима земаљским, оно тада царује и над десет царева и седи на седам глава.

Овде је ум који има мудрост, јер мудри у последњим данима примењују методологију „ред по ред“, и препознају да сваки од симбола државничке вештине над којом блудница влада указује на исту истину. Она такође влада над седам гора, а милерити су у библијском пророчанству препознали „гору“ као симбол царства, али су такође препознали да симболи имају више од једног значења.

Планине су такође символ цркве. „Славна света гора“ у Светом писму представља Божју цркву.

Реч коју је Исаија, син Амосов, видео за Јуду и Јерусалим. И биће у последње дане да ће гора дома Господњег бити утврђена наврх гора и узвишена изнад хумова; и сви ће народи потећи к њој. И многи ће народи поћи и рећи: Ходите, и узиђимо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљевог; и Он ће нас учити Својим путевима, и ходићемо Његовим стазама; јер ће из Сиона изаћи закон, и реч Господња из Јерусалима. Исаија 2:1–3.

„Дом Господњи“ је Његова црква, и он је „гора“. Велика блудница седи на седам гора, чиме се показује да она влада над свим црквама, као што влада и над свим царевима. Она има власт над свим црквама и свим државама у целом свету.

Виђење које Исаија означава као оно које му је дошло „о Јуди и Јерусалиму“, које смо управо навели, наставља се, и то је и даље исти одломак у четвртом поглављу, и према Исаији то је „исти дан“ у који људи говоре: „Ходите, и пођимо на гору Господњу, у дом Бога Јаковљева.“ У том истом временском раздобљу означава се „седам жена“.

И у онај дан седам жена ухватиће се за једнога човека, говорећи: свој хлеб ћемо јести и своје ћемо хаљине носити; само нека се зовемо твојим именом, да скинемо своју срамоту. У онај дан биће Младаца Господња лепа и славна, и плод земаљски изврстан и

красан за оне који се спасу из Израиља. И догодиће се да ће се онај који остане на Сиону и онај који преостане у Јерусалиму звати светим, сваки који буде записан међу живима у Јерусалиму: када Господ опере нечистоту кћери Сионских и очисти крв Јерусалимску из његове средине духом суда и духом спаљивања. И Господ ће створити над сваким пребивалиштем горе Сионске и над њеним саборима облак и дим дању, и светлост пламеног огња ноћу; јер ће над свом славом бити заклон. И биће сеница за сенку дању од жеге, и за уточиште и заклон од олује и од дажда. Исаија 4:1–6.

„Dan“ који је предмет Isaijine vizije jeste „čas“ velikog zemljotresa iz jedanaeste glave Otkrivenja. Mudri, koji su prihvatili opomenu da se „vrate“ iz razočaranja od 18. jula 2020. godine i ispunili zahteve iz Levitske knjige dvadeset šeste glave, i koji su okupljeni Jezekiljevim prvim proročanstvom, zapečaćeni su kada prihvate Jezekiljevu drugu poruku o četiri vetra islama. Tada bivaju uzdignuti na nebo kao zastava, a druga Božja deca u Vavilonu počinju da se odazivaju pozivu da izađu iz Vavilona, koji započinje prilikom zemljotresa, što je uskoro dolazeći nedeljni zakon. Drugo Božje stado čuje poruku da izađe iz Vavilona, i ono objavljuje: „Hodite, i pođimo na goru Gospodnju, u dom Boga Jakovljevog.“

У том „часу“ велика блудница почиње да пева своје песме и да чини блуд с царевима земаљским. Они који нису записани у Књизи живота Јагњетове следе блудницу, и њихове цркве долазе под њену власт. Те цркве Исаија представља као „седам жена“. Тих „седам жена“ јесу „седам гора“ над којима ће папство владати, док Сједињене Државе приморавају цео свет да подигне лик звери који ће и говорити и учинити да сви приме жиг папског ауторитета.

Тих „седам жена“ ухватиће се за једнога човека, а тај „човек“ јесте онај „човек“ кога Павле означава као „човека греха“. У том периоду кушања, они који остану „у Јерусалиму, назваће се свети, сваки који буде записан међу живима у Јерусалиму“. Божји народ су они у том временском раздобљу чија су имена записана у књизи живота, књизи Јагњета закланог од постања света. Друга скупина, која се хвата за „човека греха“, јесу они из тринаесте главе Откривења који се клањају човеку греха.

И поклониће му се сви који живе на земљи, чија имена нису записана у књизи живота Јагњета закланог од постања света. Ко има ухо, нека чује. Откривење 13:8, 9.

„Час“ великог земљотреса, који је криза недељног закона, јесте завршетак истражног суда, а суд се заснива на томе да ли се ваше име налази или се не налази уписано у књизи живота; стога, у то време, две класе представљене односом према књизи живота поистовећују саме завршне призоре суда. Они који се хватају за „човека греха“ објављују да ће „јести“ свој „сопствени хлеб и носити“ своје „сопствено одело“, али њихова првенствена жеља јесте да „се зовемо твојим именом“.

Задржаће своје сопствено доктринарно исповедање вере (јешће свој сопствени хлеб) и задржаће своје деноминационо исповедање (своју сопствену одећу), али ће прихватити име „човека греха“. Име „човека греха“ јесте „католички“, што значи „универзалан“. Они који се хватају за „човека греха“ желе да постану део „универзалне цркве“, која је Католичка црква.

Они желе тај однос да би „уклонили“ своју „срамоту“.

„Срамота“ се односи на два значајна елемента звери која у последњим данима влада над свим црквама и свим народима. У „часу великог земљотреса“ у Откривењу једанаест, „треће тешко долази брзо“. „Треће тешко“ је ислам. У „часу великог земљотреса“ у Откривењу једанаест, оглашава се Седма труба. Седма труба је ислам. Ислам удара у „часу великог земљотреса“, јер су све трубе пророчка оруђа која је Бог употребио у суду над наметнутим недељним богослужењем кроз целокупну светску историју.

Када „национална пропаст“ Сједињених Држава буде изазвана ускоро долазећим недељним законом, „народи ће се разгневити“. Управо је ислам тај који разгневљује народе у библијском пророштву, као што је представљено првим упућивањем на ислам у књизи Постања.

И анђео Господњи јој рече: Ево, трудна си, и родићеш сина, и надени му име Исмаило; јер је Господ чуо невољу твоју. И он ће бити дивљи човек; рука ће његова бити против свакога, и рука свакога против њега; и живеће пред лицем све браће своје. Постање 16:11, 12.

„Поруга“ последњих дана јесте религија ислама. Цркве и народи света доћи ће под власт Новог светског поретка Уједињених нација, над којим господари Католичка црква. Папа ће седети на једносветском систему, као што је Константин дао папству његово седиште године 330. Народи ће закључити да се њихова способност да се суоче са ратовањем које ислам доноси против човечанства може остварити једино уједињеним напором, што ће захтевати потчињавање неком моралном ауторитету, за који ће Сједињене Државе инсистирати да је Римска црква. Као што је Јустинијан дао Католичкој цркви њену велику власт године 533, историја се понавља. Сједињене Државе ће приморати свет својом војном моћи на послушност, као што је Хлодовех учинио за Католичку цркву године 496. Историја другог стиха тринаестог поглавља Откривења поновиће се.

И звер коју видех беше као леопард, и ноге јој беху као ноге медведа, и уста јој као уста лава; и аждаха јој даде силу своју, и престо свој, и велику власт. Откривење 13:2.

Када лик буде постављен, тада ће цареви земаљски, који су били разгневљени нападима ислама, препознати да свеопшта „поруга“ против ислама, која је употребљена да доведе у постојање светски лик звери, није била „поруга“ која је „човека безакоња“ (Језавелу) заиста занимала. Прекасно ће свет сазнати да Језавела нимало не мари за ислам, него да њено срце жуди да убије Илију, као што је Иродијада убила Јована Крститеља.

„Ум који има мудрост“ јесте „ум мудрих“, а „мудри“ су они који разумеју „умножење знања“ које настаје када Лав из племена Јудина скине печат са Откривења Исуса Христа, непосредно пре него што се време милости заврши.

И рече ми: Не запечаћуј речи пророштва књиге ове; јер је време близу. Ко чини неправду, нека и даље чини неправду; и ко је нечист, нека и даље буде нечист; и ко је праведан, нека и даље чини правду; и ко је свет, нека и даље буде свет. Откривење 22:10,

„Sedam glava jesu sedam gora, na kojima žena sedi“, predstavlja istinu da će papstvo vladati i nad crkvom i nad državom. Simboli imaju više od jednog značenja, a simbole treba odrediti i razumeti prema kontekstu odlomka u kome su prikazani. Izlazi se s tvrdnjom da stih poistovećuje glave sa gorama, pa kakvo bi opravdanje postojalo za pravljenje razlike između glava (državništva) i gora (crkvenjaštva)? Ta razlika je uspostavljena u sedmom i osmom poglavlju Daniela. U sedmom poglavlju i paganski Rim i papski Rim označeni su kao „različiti“ od zveri koje su im prethodile.

Када се седмо поглавље доведе на осмо поглавље (ред на ред), у осмом поглављу налазимо мали рог Рима, који осцилира између мушкарца, жене, мушкарца, жене. Један симбол (мали рог) представља две силе. У тим поглављима, рог је царство, а царство је такође и глава. У осмом поглављу, мали рог представља два царства, четврто и пето царство библијског пророштва. Мали рог симболично представља два царства, а два царства која он представља јесу царства која поистовећују сједињење државништва и црквене власти. Седм глава, које су уједно и седм гора, представљају два царства, и једно царство је црквена власт, а друго је државништво.

У другој глави Данила налази се још једно сведочанство о овој пророчкој симболици, јер је тамо последње царство, које су милерити разумели као четврто царство Рима, представљено гвожђем и глином. Гвожђе и глина су сједињени, премда се у стварности гвожђе не сједињује с глином. Ипак, када сестра Вајт говори о „гвожђу и глини“, она то идентификује као симбол црквене и државне власти, као што је то представљено малим рогом из осме главе и главама из Откривења седамнаест, које су уједно и горе.

„Дошли смо до времена када је Божје свето дело представљено стопалима кипа у којима је гвожђе било помешано с блатњавом глином. Бог има народ, избрани народ, чије расуђивање мора бити посвећено, који не сме постати несвет стављајући на темељ дрво, сено и стрњику. Свака душа која је верна Божјим заповестима увидеће да је особеност наше вере субота седмога дана. Када би власт одала част суботи онако како је Бог заповедио, стајала би у Божјој сили и у одбрани вере која је једном предата светима. Али државници ће подржавати лажну суботу и мешаће своју верску веру са светковањем тог детета папства, стављајући га изнад суботе коју је Господ посветио и благословио, одвојивши је да је човек држи светом, као знак између Њега и Његовог народа до хиљаду нараштаја. Мешање црквене и државне политике представљено је гвожђем и глином. Тај савез слаби сву силу цркава. Ово обдаривање цркве влашћу државе донеће зле последице. Људи су готово прешли границу Божјег дуготрпљења. Они су уложили своју снагу у политику и ујединили се с папством. Али доћи ће време када ће Бог казнити оне који су укинули Његов закон, и њихово зло дело обрушиће се на њих саме.“
The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1168, 1169.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„У призору који представља Христово дело за нас и Сатанину одлучну оптужбу против нас, Исус стоји као првосвештеник и упућује молбу у име Божјег народа који држи

Његове заповести. У исто време Сатана представља Божји народ као велике грешнике и износи пред Бога списак греха на које их је искушавао да их чине током целог свог живота, и захтева да због њихових преступа буду предати у његове руке ради уништења. Он захтева да не буду заштићени од стране анђела-служитеља од савеза зла. Он је пун гнева јер не може да веже Божји народ у снопове са светом, да би му указали потпуну оданост. Цареви и владари и управитељи ставили су на себе жиг антихриста и представљени су као аждаја која одлази да зарати са светима — са онима који држе Божје заповести и имају Исусову веру. У свом непријатељству према Божјем народу, они се такође показују кривима и за избор Вараве уместо Христа.“

„Бог има спор са светом. Када суд седне и књиге се отворе, Он има страشان рачун да поравна, који би већ сада навео свет да се боји и дрхти, кад људи не би били заслепљени и опчињени сатанским заблудама и преварама. Бог ће позвати свет на одговорност за смрт Свога јединородног Сина, кога је свет, у сваком практичном смислу, изнова разапео и јавно осрамотио у прогонству Његовог народа. Свет је одбацио Христа у личности Његових светих, одбио је Његове поруке одбијањем порука пророка, апостола и весника. Одбацили су оне који су били Христови сарадници, и за то ће морати да положе рачун.“ Testimonies to Ministers, 38, 39.